

Det kan være baade til morskab og af interesse at blade i et gammelt familiealbum. Det virker, som om fortiden og minderne rykker En tæt ind paa livet. Jeg har været paa turné i min skuffe med gamle travbilleder og har derfra hentet nogle stykker fra ældre tider, som jeg haaber kan mere travets tilhængere lige saa meget, som det gamle album undertiden kan glæde og more familiens medlemmer.

Minder i mit billedarkiv

For få år siden skrev jeg en juleartikel og holdt den, indrømmer jeg, i den mere personlige jeg-form. Den kom tilbage fra bladets redaktør — jeg afslører ikke hvilket blad — med en rødkridts-påtegning, der kort og godt lød »Memoirer i utide«. Og længere nede havde samme redaktør tilføjet: »Det er for tidligt, at Du skriver dine memoirer«. Artiklen var vældig god! Det er dog i alt fald nødvendigt, at jeg selv synes det, men den nåede aldrig at blive publiceret.

I denne artikel skal jeg vel vogte mig for at komme for meget ind på det memoire-mæssige, men jeg-formen vil jeg forsøge at gennemtvinge, dels af den grund, at det er nemmere at få indflettet små bemærkninger, som ellers ikke kunne komme med, dels af den grund at man nu engang kommer bedre i kontakt med sine læsere — det giver ligesom et mere personligt indtryk.

På den vandring, jeg har været i min skuffe med gamle travbilleder, var gamle bygmester *C. L. Müller's* smukke derbysejr med Peter Pogue jr. noget af det, der først faldt mig i hænde, og det faldt mig da ind, at der måtte være noget yderst interessant at fortælle om denne mand, i så mange år amatørsportens *persóna gráta*. Ikke alene for amatørsporten, men for dansk travsports internationale klasse skulle han i så talrige år få en yderst stor betydning. Og til oplysning for amatørsportens nutildags mange tilhængere skal jeg straks afsløre, at han i 1922 vandt »Amatørernes grand prix« med den amerikanske hoppe Mrs. Affleck.

Det må have været i 1917, at jeg første gang var i kontakt med »bygmesteren«, som han slet og ret kaldtes i daglig tale. Det var på staldterrænet ved de forlængst nedrevne stalde på det sted, hvor nu parkeringspladsen på Traverbanevej ligger, ret overfor *Koster's* villa. Træner *Knud Hansen* og jeg, der begge var et par store drenge, var travlt be-

skæftiget med at »stikke til streg« med 2-ører og havde som tilskuere træner *Rudolf Jensen*, der dog, syntes vi åbenbart, var lidt for lille til at spille med. Træner *Carl Roth*, der var blandt dem, der havde staldplads her i de gamle stalde, havde lovet os en citronvand, hvis han samme eftermiddag vandt et løb med *Perfection*. Han vandt det, og vi fik en citronvand — til deling. Også bygmesteren havde stald her; han stod lidt og så på vort spil og spurgte mig, om jeg var søn af Clausen.

— Hva' for en Clausen, spurgte jeg tilbage.

— Ja, hvis du ikke er søn af en Clausen, kan det jo være lige meget, hvad det er for en Clausen, vrissede han paa sit halvt svenske, halvt danske.

Men bygmesteren og jeg blev senere gode venner. Denne tid lå forud for hans import af de mange heste fra Amerika, og de heste, han bedst havde gjort sig kendt med, var Tako, dennes søn Tako Boy, Irroy, Lady Chimes, Mambrino, og hvad nu de andre ellers hed.

Jägersrobanens primus motor.

Nogle sagde, at bygmester Müller var født i Danmark; det er aldrig lykkedes mig at få dette konstateret, men han var i alt fald svensk borger, bosiddende i Malmø, og det var et yndet udtryk i forbindelse med hans navn, at »han ejede det halve af Malmø«. Noget overdrevent var det vel nok, men at han betød uendeligt meget for Malmø by, er der vel ikke tvivl om, og adskillige af de store bygninger derovre har han stået fadder til.

Jeg mener at vide, at han var med i dansk travsport allerede fra omkring århundredskiftet, thi svensk travsport var der jo dengang ikke meget af, og totalisator i forbindelse med svensk væddeløbssport var et helt ukendt begreb. I 1907 blev de første travløb kørt på Jägersrobanen ved Malmø i forbindelse med nogle galopløb, som var arrangeret

af »Skånska fältrittklubben«, og sådanne travløb blev kørt lige op til den første verdenskrigs begyndelse i 1914. Totalisatorbevilling, som man har det i dag, kendtes ikke. Nok kunne der spilles; det vil sige, klubbens egne medlemmer kunne spille i begrænset omfang i en rotunde, der var anbragt inde bag et plankeværk, og kun mod forevisning af et medlemskort kunne man komme ind i det allersmukkeste. Det forhindrede dog ikke, at løbene kunne overværes af hvem som helst — men spille måtte som sagt kun »fältrittklubben«s medlemmer. Det var jo også en form for væddeløb! Først i 1923 genåbnedes Jägersrobanen, og Müller var en utrættelig drivkraft for denne banes virksomhed, og erindrer jeg ikke meget galt, var det også ham, hvem banen kunne takke for en energisk medvirken til det første offentlige totalisatorspil i Sverige, der indførtes på Jägersro så sent som i 1923.

Det var ikke småsummer, Müller ofrede på sin kære hobby, travhesten. Formentlig utilfreds med det materiale, der dengang stod til hans rådighed, begav han sig i efteråret 1919, et år efter den første verdenskrigs ophør, på vej til Amerika, hvor han blandt andet besøgte nogle af de store stutierier samt den dengang eksisterende, nu forlængst nedlagte »Old Glory«-auktion i New York, og fra dette besøg medbragte han en meget stor samling travere, vistnok omkring 20, der ankom til Malmø, hvorfra de, der skulle benyttes i væddeløbs-øjemed, senere blev sendt til Charlottenlund, der jo var den eneste travbane ved København. Alene på auktionen købte han Peter Pogue, Peter Wheeler, Helen Rico og San Vienna samt årsplagene Great Miss Bingham, Mrs. Affleck, Lee Kelly og Lee Axworthy jr. Gamle travfolk vil nikke genkendende til disse navne, der senere skulle få så stor betydning for internationale løb på københavnske baner.

De to sidstnævnte, Lee Kelly og Lee

